

Quang Thiện : Trùng Sương Mù

TRÙNG SƯƠNG MÙ

Hoàng vừa đào xong lỗ huyết ở vùng trùng lầy đầy bụi rậm, bên cạnh giòng suối đổ ra biển Thái Bình Dương, thì chợt thấy từ xa, một nhân dạng xuất hiện, bước ra khỏi màn sương mỏng.

Thoáng hốt hoảng, anh nâng chiếc xuồng đang nằm trong tay lên vai, chuẩn bị như vũ khí tùy thân. Từ đám sương mù hướng bờ biển, dáng vóc người lạ trông rõ dần cho tới lúc đến gần trong tầm hai mươi thước. Thấy Hoàng đang chăm chú nhìn mình, người lạ khựng lại chốc lát. Ánh sáng từ chiếc đèn lồng Hoàng đang xách tay chưa thể soi rõ khuôn mặt người đàn ông có vóc dáng cắt thành bóng đen trước làn sương đang chuyển động. Sau lưng người lạ, Hoàng có thể trông thấy đường viền đen đứt quãng do gò nung và núi đá thấp tạo thành dọc bãi biển từ xa. Anh chợt hỏi:

– Ông là ai?

Người đàn ông lạ, không trả lời, đứng im nhìn cuộn vó bị nặng nề đặt trên mặt đất, bên cạnh đống cát đá vừa được đào lên dưới chân Hoàng, xong đi thẳng đứng và quay người nhẹ như thỏ sấp phóng tới thành lình, vừa lên tiếng, giọng căng thẳng:

– Tôi cũng muốn nêu câu hỏi tương tự.

Nằm xuồng trên tay, chỉ về phía trái tới hướng ánh đèn tua mờ mờ ở ngôi nhà trên cao, Hoàng gật đầu thích:

– Vùng đất ven biển này là của gia đình tôi.”

– Khu nghĩa địa này cũng riêng của ông sao?

Hoàng gật đầu chính ngay: – Con chó chết lúc chạng vạng tối, vì không muốn chôn gần hè nhà nên tôi đem xuồng đây.

– Chà, con chó lớn xác dữ.

– Giống chó Danois ở xứ Đan Mạch mà, rất to con.

Ngưng giây lát đưa tay lau mồ hôi rịn ướt trên mặt, ông Hoàng nói tiếp:

– Anh cón gì, hay chđ đi dạo trong sương đêm?

Người lạ thận trọng tiến tới thêm vài bước. Qua ánh sáng tái nhợt tđra ra từ chiếc đèn lđng, Hoàng trông thấy rõ anh ta ăn vận y phục đơn sơ với chiếc áo ngoài đi rừng, quần nâu, ra vđ là dân sống cuộc đời bình dị, lang thang. Vóc dáng người lạ cao lớn với đôi vai rộng. Mái tóc ướt anh ta bóng chđi, phđ lò xoà trước trán.

Người lạ lên tiếng hỏi:

– Tôi có thể gọi nhờ điện thoại nhà ông được chứ?

– Điđu này thì tùy. Tôi phđi biết anh dùng phone với mục đích gì mới được.

– Nếu tôi nói xe bị hỏng xe chđc ông ngạc nhiên vì sao tôi không đứng đ xa lộ trên cao kia mà lại xuđng dưới này.

– Đúng như anh nói, tôi đang muốn biết tại sao.

– Tôi nghĩ dưới này an toàn hơn.

Hoàng tđ ý thực mđc: – Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

– Bộ ông không nghe radio hoặc xem Tivi hay sao?

– Có, nhưng không thường lđm.

– Chđc vì vậy nên ông không đđ ý tin một tên điên vừa trđn khỏi viện dưỡng trí đ Tescadero hđi chiđu này. Hđn đánh cđp dao bđp, đâm trí mạng một bạn đđng viện và sau khi trđn ra ngoài hđn đã giđt chđt thêm ba người khác nữa cũng với con dao đó.

Ngưng giây lát, nhìn như dò xét thái độ cđa Hoàng, người lạ có vóc dáng cao lớn, nói tiđp: – Nhà chức trách cho biết tên điên đang tiến vđ hướng Bắc, vì hđn đã trđn đi từ thành phđ đ biên giới phía nam bang Oregon. Tuy nhiên, nguđn tin cđa nhà chức trách sợ không chđc đúng vì hđn có thể xuđng hướng Nam và từ Tescadero tới đây chđ chách mười hai dặm đường.

Bóp chặt cán xuđng, Hoàng hđi vđn:

– Anh vđn chưa nói cho tôi biết anh xuđng làm gì dưới trđng sương mù này.

Người lạ giđi thích: – Cuđi tuđn, một người bạn gái rđ tôi rời San Francisco. Chđng cô ta có việc kinh doanh đ Los Angeles, nhưng chđc anh ta trđ vđ sớm hơn dự định, không thấy vợ đ nhà, hđn đoán chđc cô nàng lên vùng nđng đm hai người thường tới nghđ, nên không gọi điện thoại mà tự ý lái xe đđn nơi. Kđt quđ là, cô nàng chđ kịp tđng tôi ra khỏi cđa đúng lúc.

– Anh chịu đđ cô ta làm vậy?

– Phđi rđi! Chđng cô ta triệu phú lại tđt bụng, ông hiểu chưa?

Hoàng gật đđu ra vđ đđng ý:

– Đúng, tên cô ta là gì vậy?

– Chuyện riêng, ông muốn biết đđ làm chi?

– Nếu không, làm sao tôi biết anh nói thực?

– Vì sao ông nghĩ là tôi thiđu thành thật chứ?

– Anh có thể có lý do để nói điều này.

– Ông muốn hàm ý tôi có thể là tên điên gì đó người?

– Có thể như vậy lắm.

Người lạ chuyển động bước chân, vừa nói:

– Ông nghi ngờ tôi, nhưng tôi lại có ý nghi ngờ ông.

Nghe nói, Hoàng lặng thinh, không phản ứng, trong lúc người lạ tiếp tục:

– Theo tôi đoán, ông có thể là tên điên trốn khỏi dưỡng trí viện, bởi vì ông có hành động khá lạ lùng là giữa đêm khuya lại đi đào huyệt như thế này.

– Tôi đã nói con chó của tôi chết. Hơn nữa, anh nghĩ một tên điên gì đó người lại chịu khó đào huyệt chôn người bị hèn gì đó hay sao? Theo kiểu anh lý luận thì hèn đã tụt tụt chôn người bạn đồng viện bị đâm chết?

Người đàn ông lạ, đứng lặng yên, đưa mấy ngón tay vuốt mép áo, vừa nói:

– Được, như vậy ông và tôi đều không phải là kẻ điên. Đám sương mù này làm tôi ướt và lạnh quá rồi. Ông có chịu cho tôi nhờ điện thoại hay không?

– Nhưng, anh muốn gọi ai?

– Một người bạn mắc nợ ơn nghĩa với tôi ở San Francisco, để họ lái xe tới đón. Sự thật chắc có vậy thôi. Do đó, tôi sẽ quanh quẩn ở đây cho tới khi họ đến...

Nghe người lạ giọng thích thú đáng, Hoàng đã có quyết định nên nói:

– Được rồi! Anh tạm đứng yên ở đó đi, chờ tôi chôn xác con chó xong chúng ta lên trên nhà.

Người lạ gật đầu, xong lặng lẽ chờ đợi, không nói gì nữa. Hoàng, vẫn chững tay trên chiếc xuồng, khom người, xò dẹt tay còn lại cẩn thận đẩy gói bao bố nặng nề lăn xuồng lên huyệt. Cuối cùng, anh đứng dậy, bịt đầu xúc động đặt lên cát trút xuồng. Hoàng chăm chú làm việc đến độ không hề ngược mắt nhìn người lạ đang đứng gần đó.

Xong việc, anh xách chiếc đèn lồng và ném xuồng ra đầu bến người lạ theo mình. Ông ta bước vòng ngôi mộ và theo sau Hoàng. Hai người đi dọc bờ suối hẹp, Hoàng ở bên trái, cách xa mấy bước. Người lạ khoanh tay trước ngực, bước chậm rãi một cách thận trọng, như loài thú dữ sắp tấn công con mồi hoặc như sên sàng phóng chạy nếu gặp nguy hiểm. Thình thoàng anh ta chăm chú quan sát nét mặt Hoàng.

Đang đi, anh hỏi bất chợt: – Anh có tên chứ?

– Bộ ai cũng phải có tên hay sao?

– Ông đừng giỡn. Tôi hỏi tên ông mà.

– Art Vickery, nghe được chứ?

– Ông phải hiểu, tôi cần biết tên người lạ mình cho vào nhà.

– Vậy, tôi cũng muốn biết là tôi sắp được vào nhà ai.

Sau khi Hoàng cho người lạ biết tên, cả hai chẳng ai nói thêm lời nào. Được chức

lát, giòng suối nhỏ đã cách hai người khoảng 50 thước về phía bên phải, khuất trong khu lùm bụi um tùm và đám cỏ hoang rậm rạp. Bên trái và thặng trước mặt hai người là những đụn cát thấp. Khách, chđ đang tiến dần vào vùng đất cứng ít cát bên và lên cao dần tới con đđc đứng có ngôi nhà xây ở trên. Hoàng hướng dần người lạ men theo con đường mòn giữa hai dãy gò cát. Sương mù ướt át bao phủ hai người như khói quện, dạt ra rồi khép lại theo từng chuyển động. Tuy có ánh sáng đèn nhưng cỏ hai vđn không thđ thđy rõ cđnh vật chung quanh ở trong tầm ba mươi thước, mặc dù đã lên tới gđn đđnh đđc, nơi có ánh đèn sáng trưng từ trong nhà rọi qua màn sương.

Người lạ theo Hoàng tiến lên được nửa con đường mòn uốn khúc mới có thđ thđy rõ kiđn trúc cỏa ngôi nhà đđ sđ gđm gđ và kính có sân thượng trông ra hướng bên. Con đường mòn chđm dứt tại một mái hiên dài dần tới những bậc cỏp gỗ ở đđu cuối đđ lên ngôi nhà trên cao.

Tới chđ bậc thang, Hoàng ra đđu bđo Vickery lên trước. Ông ta không nói lời nào, nhưng đi né sang bên, hai tay không vịn lan can cỏu thang và thđnh thođng quay lui nhìn chđng, trong lúc Hoàng theo sau khách lạ cách khoảng bđn bậc thang.

Ở bên trên, trước nhà có quđng đđt rộng làm sân đậu xe và một vườn hoa nhỏ. Dù trời sương mù, qua bóng đêm mờ mờ vđn có thđ thđy được con đường nhựa dần từ xa lộ chính vào ngôi biệt thự cỏa Hoàng. Vickery tiến tới và dừng lại trước cỏa chính vào nhà, chđ có ngọn đèn sáng, quay nhìn gia chđ đi sau, đang vđn tđt ngọn đèn lđng xách trên tay, xong đđ chung với chỉđc xuđng dựa vách.

Hoàng định bđo khách tự tiện vào vì cỏa không khóa thì chợt thđy một người lạ khác xuđt hiện ở màn sương, trên con đường nhựa ngđn dần vào sân nhà. Anh khựng lại, ngđng cỏ nhìn, nhận thđy kđ mới đđn cũng có dáng vóc cao lớn như mình và Vickery, nhưng mập và vđm vđ hơn. Ông ta mặc bộ y phục nhàu nát, đđu tóc bù xù và mặt cau có ra vđ khó chịu. Đang lđm lđi tiến bước, người lạ bđng dừng lại giầy lát khi chợt trông thđy Hoàng và Vickery, xong bước tới, bàn tay phải hđm ở hông, chđ chỉđc áo đđm mặc ngoài đang che khuđt.

Trông thđy khách lạ, Vickery có vđ thđ thđ và chăm chú quan sát. Ông ta dừng lại cách hai người một khoảng, xong quay nhìn Hoàng rồi nhìn Vickery bằng đôi mđt tò mò, quan sát, giầy lát mới lên tiđng hđi:

– Trong hai ông, ai là chđ nhà?

Hoàng lên tiđng: – Tôi đây!

Sau khi tự xưng tên, Hoàng lại hđi: – Ông là ai?

– Trung úy McLain, cđnh sát xa lộ. Cđ buđi tđi, ông ở đây?

– Phải.

– Không có gì rđc rđi chứ?

– Không, chuyện gì xđy ra?

– Chúng tôi đang truy tìm một người vừa trốn khỏi bệnh viện ở Tescadero hai chiểu. Chắc ông đã biết tin rồi?

Hoàng gật đầu. Người cảnh sát nói tiếp:

– Tôi không muốn làm ông lo ngại, nhưng phải báo cho cư dân quanh đây biết hèn có thể đang ở gần quẩn trong vùng này.

Nghe nói, Hoàng liếc môi, xong nhìn Vickery đứng ở chỗ cửa. Như hiểu ý anh lên tiếng: – Ông là cảnh sát sao không mặc sọc phục?

– Tôi là cảnh sát điếu tra nên chỉ mặc đồ dân sự.

– Sao lại đi bộ một mình? Tôi thấy cảnh sát thường đi hai người.

McLain không trả lời ngay. Ông nhìn chăm chú, quan sát Vickery một lúc, mặt mũi lớn hèn như không nháy. Được giây lát, ông ta nói như giọng thích:

– Chúng tôi phải rời khỏi đây bao giờ khu vực này. Tôi đi bộ vì xe bị hỏng nằm ngoài kia. Tôi đã gọi mấy kêu người tới, nhưng trong lúc chờ đợi, không thể ngồi yên một chỗ trên xe, chỉng làm được gì hết nên xuống đi bộ, xem thế quanh đây có gì lạ.

Nghe người cảnh sát nói, Hoàng chợt nhớ lúc ở dưới bãi biển, Vickery cũng đã cho rằng xe bị hỏng máy. Tự dưng anh đưa tay vuốt lớp sương đọng ướt trên mặt, trong lúc Vickery nghĩ ý:

– Đồ thật là cảnh sát thật, ông có thể cho chúng tôi xem bằng chứng?

McLain, rời bàn tay chỉng ở hông, lục trong túi áo ngoài lấy chiếc huy hiệu cảnh sát đưa ra trước mặt Hoàng và Vickery vừa hỏi:

– Các ông tin chưa?

Chiếc huy hiệu chỉng có hình, nhưng Vickery không nói gì thêm. Tới phiên Hoàng hỏi: – Ông có nhớ cửa tên điên gì người chứ?

– Có, nhưng chỉng được công dụng gì cả vì hèn đã huỷ hết một số giấy tờ, kể cả hồ sơ cửa chính hèn trước khi trốn khỏi dưỡng trí viện, nơi hèn đã ở suốt mười sáu năm. Hình chúng tôi hiện có đã quá cũ trong khi dáng nét hèn đã thay đổi rất nhiều, nên ban quẩn trị bệnh viện Tescadero cho biết không giống với người thực chút nào cả.

– Ông có thể mô tả được chứ?

– Hèn lớn xác, tóc đen, vòm mặt bình thường và không có vết tích gì đáng chú ý nên có thể giống bất cứ ai trong số hàng ngàn người đàn ông tại vùng Bắc California này.

Vickery phụ họa:

– Như vậy hèn có thể giống một ba người đang hiện diện ở đây.

McLain lại nhìn chỉng chập vào anh ta, vừa đáp: – Có thể lắm!

Hoàng lại thắc mắc:

– Hèn ta phải có gì khác nữa chứ? Tôi muốn nói là hèn điên hay tẩn?

– Nhân viên bệnh viện cho biết trông bề ngoài hèn có vẻ rất tẩn táo.

– Thiệt hèn? Vậy mới đáng sợ.

McLain xoa hay tay, đáp:

– Đúng thế! À, sao chúng ta không vào trong nhà nói chuyện? Ngoài này lạnh quá!

Nghe nói, Hoàng có vẻ do dự vì nghĩ McLain chắc phải có lý do mới đòi vào trong nhà. Anh quay nhìn Vickery và nhận thấy anh ta cũng tỏ vẻ nghi ngờ tương tự. Cuối cùng, tự thấy không có cách nào khước từ cho khi mịch lòng, Hoàng tự dưng buộc miệng nói:

– Cửa không khoá, cứ vào.

Cửa ba đứng im lặng chốc lát trong lúc McLain vẫn chú ý Vickery đặc biệt, làm anh ta thấy khó chịu. Đột phá tan bầu không khí nghi ngại, Vickery xoay người mở cửa, xong nép sát sang một bên, vừa bước vào trong, như lúc cùng Hoàng đi dưới trướng lên mấy bậc thang. McLain vẫn đứng yên chờ đợi, khi nhìn Hoàng phải theo sau Vickery. Đợi cửa hai vào hẳn bên trong, người canh sát mới đi sau cùng và đóng cửa lại.

Băng ngang gian phòng khách khá rộng, trần nhà cao với những cây kèo to lớn gác ngang, cửa ba tiến vào phòng sinh hoạt gia đình ở bên trong. McLain nhìn quanh quan sát khung lò sưởi xây đá cẩm thạch, xem mấy bức vách trang trí những thứ đắt tiền và sờ rờ bàn ghế thời trang, đánh vẹt-ni bóng láng, vừa khen:

– Nhà đẹp và sang quá! Ông Hoàng ở một mình à?

– Không, còn vợ tôi nữa.

– Bà có ở nhà chứ?

– Đang ở Las Vegas. Bà thích cờ bạc, tôi thì không.

– À, tôi hiểu rồi.

Hoàng mời xã giao: – Ông uống thứ gì chứ, chút rượu nhé?

– Không, cảm ơn. Trong lúc làm việc, tôi không dám uống.

Tuy vẫn thấy khó chịu vì bị McLain tiếp tục nhìn chằm chằm theo dõi trong lúc tiếp chuyện với Hoàng, Vickery nói:

– Tôi không chê. Gia chủ cho xin một ly đi.

Hoàng bước tới quầy rượu, bên ngoài bọc da láng mượt, ở gần chổ khung cửa sổ rộng choáng gần hết bức tường, nhìn ra phong cảnh biển. Vì màn không kéo nên khách có thể thấy cảnh trí ở bên ngoài. Sương đêm đang cuộn cuộn áp sát mặt kính từng làn mỏng, trông như những ngón tay ma xương xẩu. Hoàng như không lưu ý, quay lưng nhấc chai rượu mạnh trên kệ rót vào hai chiếc ly.

Nhìn Vickery một lúc, McLain bật chợt lên tiếng hỏi:

– Tôi chưa được biết tên anh.

– Art Vickery. Tôi có gì khi nghi mà ông nhìn hoài vậy?

Không trả lời, McLain hỏi tiếp: – Ông là bạn với ông Hoàng?

Đang ở quầy rượu, gia chủ đáp:

– Không, tôi mới gặp tôi nay thôi. Anh ta muốn nhờ điện thoại.

Nghe nói, ánh mắt McLain như ngời sáng, hỏi tiếp:

– Đúng thế chứ? Như vậy ông không phải là dân vùng này.

– Phải, tôi từ xa tới.

– Xe ông bị hỏng may chừ?

– Không đúng hén.

– Vậy, thế nào mới đúng?

– Tôi đi hẹn với một người đàn bà, nhưng ông chẳng xuất hiện bất ngờ nên lỡ cuộc.

Ông hiểu rồi chứ?

McLain đáp, vẻ tò mò: – Tôi chưa hiểu. Người đàn bà tên gì vậy?

– Ông đã cho biết là cảnh sát xa lộ, tôi không tiện nói tên người ta.

– Tại sao chứ? Tôi đã cho ông thấy đầy đủ bằng chứng rồi mà.

– Dù ông có mang huy hiệu cảnh sát cũng chưa chắc là thật.

Nghe nói, McLain mím chặt môi, nhìn Vickery không nháy mắt, một lúc mới nói:

– Ông có ý gì, nói thẳng ra đi.

Vickery đáp, giọng cương quyết:

– Chẳng có ý gì cả. Ông đã biết hiện có một tên điên giết người chẳng rõ lý lịch đang lẩn quẩn đâu đó trong đám sương mù ngoài kia.

– Nói như vậy, tức là anh không tin tưởng cảnh sát?

– Tôi chỉ thận trọng thôi.

– Thế là thế. Tôi cũng vậy. Anh cư trú ở đâu, Vickery?

– San Francisco.

– Đêm nay anh định về nhà bằng cách nào?

– Tôi tính gọi bạn tới đón về.

– Một người bạn gái khác?

– Không phải.

– Thôi bây giờ như vậy. Anh theo tới chỗ xe tôi đang đậu. Chờ thợ sửa chữa đèn thay dây kéo máy xong, tôi đưa anh tới Bodega, ở đó, anh sẽ dùng điện thoại của cảnh sát để gọi bạn.

Vickery nghiến răng, cố nhìn sâu vào ánh mắt McLain, nhưng chỉ được vài giây, anh quay chỗ khác. Thấy vậy, McLain lại hỏi:

– Sao? Anh có vẻ không thích lời đề nghị của tôi?

– Tôi có thể gọi bạn ngay tại đây cũng được mà.

– Đương nhiên là được, nhưng sẽ gây bất tiện cho ông Hoàng. Chắc anh cũng biết, tạo phiền phức cho người hoàn toàn xa lạ là điều nên tránh?

Vickery đáp, giọng khó chịu: – Chính ông mới hoàn toàn xa lạ. Tôi không đến để điên để chấp nhận đi bộ một mình ngoài sương mù với ông.

– Tôi nghĩ là anh nên đi.

– Không khi nào. Tôi không thích lòi ông trợn tròn dò xét tôi.

McLain trờ đầu Vickery, giọng nghe nhẹ nhàng nhưng ẩn tàng sự hằn học:

– Tôi cũng không thích cớ cớ và câu chuyện cùng cách nhìn cớa anh.

Đang đứng bất động uống rượu và nhận thấy cuộc đối thoại giữa hai người lạ đã tới mức căng thẳng, Hoàng tự dừng thấy lạnh mình, vội lên tiếng:

– Không sao đâu Vickery, tôi sẽ cùng đi với anh.

Hoàng dứt lời, Vickery nhóm chân bước mạnh tới trước, khiến ông ta không rõ anh phản ứng tự nhiên hay muốn đe dọa mình. Nhưng McLain nhanh tay vén áo ngoài, rút súng chĩa vào ngực Vickery, nói cứng cỏi:

– Anh hãy ra ngoài với tôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt Hoàng càng lo âu hơn, ngực tự dừng nghẹn, như muốn nghẹt thở.

Mặt Vickery biến sắc, môi hơi rịn ướt trên trán. Anh vừa lùi lui vừa lắc đầu, trong lúc McLain tiến tới. Vừa nhìn khẩu súng đang đe dọa vào ngực mình, Vickery vừa nói với Hoàng, giọng nài nỉ:

– Đừng để ông ta bắt buộc tôi đi!

Hoàng khoác tay đáp: – Tôi đâu làm gì được.

Từ vị được thấy, McLain nói:

– Đúng! Hãy để tôi lo vụ này và sẽ cho ông biết tin sau.

Hoàng thoáng sáng suốt nhìn McLain dùng súng uy hiếp buộc Vickery bước ra phòng khách. Ông nghe tiếng anh ta la hét phẫn nộ, tiếp đến là tiếng cớa trước đóng mạnh. Hoàng rút khăn tay lau nhẹ vầng trán, xong bưng ly rượu đã rót, ngửa mặt uống một mình, rời nóc cạ ly thứ hai trước khi bước nhanh ra cớa trước.

Bên ngoài, cảnh đêm thật im vắng, chỉ nghe tiếng sóng biển vỗ đều đều vào bờ, từ xa vọng đến. Nhìn từ phía chông thấy bóng dáng McLain và Vickery đâu cớ, Hoàng tiến tới bức vách, chõ gôn cớa chính, thắp ngọn đèn lồng và ném lựu xuồng, xong nhanh chân bước mấy bậc cớp gỗ xuồng dưới khu mái hiên, đến con dốc mòn phõ đẩy sương mù đến vùng trũng đầy bụi rậm dưới bãi biển.

Lồng thõng bước đi, anh liên tục tới hai người lạ lúc này, bắn khoắn chông biết Vickery hay McLain, ai là kẻ điên giết người? Suy tư chõc lát, anh nhận thấy không cớn chú tâm tới vãn đề này nữa, mà lo ngại Vickery có thể khai với cảnh sát, thấy ông đào huyệt giữa đêm khuya. Ý nghĩ khiến Hoàng suy tính nên moi xác chõt lên, đem chôn chõ khác.

Hoàng không muốn để chi cớ xác nằm vĩnh viễn vãn trong vùng trũng đầy lùm bụi nữa mà dự trù tìm phương cách toàn hảo và kín đáo hơn để thõ tiêu. Anh chợt thấy sung sướng với ý tưởng sớm hoàn tất việc chôn cõt, để nghỉ ngơi và phát họa một sơ kế hoạch lâu dài cho tương lai sắp tới. Hoàng chõ trương tiến bạc làm ra được nhiều phõi tiêu xài

thà chí. Nhưng suốt cuộc đời, anh không thể thuyết phục được Trang, vợ mình về vấn đề này.

Tối chập vuyết mộ, Hoàng đặt chiếc đèn lồng xuống mặt cát và thận trọng đào chiếc xác vợ gói trong lớp vải bọc lên. Mãi mê suy nghĩ và lo xúc đất đổ sang bên, anh không chú ý một người lạ từ trong lớp sương mù bước ra, đang rón rén, lặng lẽ tới gần sau lưng, tay lăm lăm con dao làm bắp bén ngót...♥

QUANG

THIỆN